

misforstod det ærede Medlem mig en Del, idet han sagde, at, efter mine Udtalelser kunde jeg kun betragte det, der er forhandlet her i Thinget gjennem tidligere Aaringer uden at naae praktiske Resultater, som Ord og Ord, og det ærede Medlem belærte mig om, at der af disse Beslutninger, den Virksomhed, der er udgaaet herfra, alligevel var spiret en hel Del frem ude i Folket. Ja, jeg vilde ikke staa paa den Side, hvorpaa jeg staaar, hvis jeg benægtede det, hvis jeg ikke erkjendte, at hele den politiske Bevægelse og hele det raskere og friere Liv, som den paa mange Maader har vakt her i Landet, har sin overordentlig store Betydning. Men enhver Ting har sin Tid. Jeg vil ikke benægte, at de store Beslutninger og Demonstrationer have deres Tid, men saa kommer der en Tid, hvor det gjælder om at slaa ind paa en anden Vej, hvor Beslutninger og Demonstrationer have haft deres vækkende og befrugtende Indflydelse og derved gjort deres Nytte, og hvor det gjælder om at komme ind paa jævnt praktisk Arbejde, paa de smaa Skridt. Jeg tror, at denne Tid nu er kommen, og at det er det, vi nu maa beslutte os paa. Det ærede Medlem sagde endelig, at det forekom ham, at Udvalget havde fornaaget alle Regler for god Politikk, idet god og fornuftig Politikk paabød ikke at give et Øble bort, inden man havde faaet en Bære i Stedet, Men Billedet passer ikke, thi vi have i denne Sag slet intet Øble at give bort, vi have kun en Bære at tage imod. Forholdet er jo det, at denne Sag er en af dem, som de Fleste paa den anden Side allerhelst ere fri for, Regjeringen er foreskrevet i sit Sygekasseforslag, og Landstinget — ja, jeg veed ikke, om Kjærligheden der er saa brændende; efter den lange Tid, det har været i Udvalg, uden at der er kommet Noget frem deraf, skulde man nærmest paa Forhaand være tilbøjelig til at tro, at Kjærligheden ikke var ret stor, men den er sikkert endnu langt højligere overfor vort Forslag. Derfor er der virkelig ikke Tale om Andet end, at Alt, hvad vi opnaa i denne Sag, maa betragtes som en Indrømmelse; vi have ikke Noget at give. Sagen staaar helt anderledes, naar det er et Regjeringsforslag, der er Tale om, for der er Noget, Regjeringen selv vil have. Hvis denne Lov forsvinder i Bølgerne, idet den kommer fra os i en saadan Affattelse, at der i Landstinget kunde reise sig en Stemning for at slaa den ned, saa antager jeg, at det vilde være adskillige Medlemmer i det andet Thing overordentlig hjært. I vor Interesse er det at faae Loven indrettet saaledes, at man fra anden Side ikke kan slaa den ned uden den mest aabenlyse og klareste Ubillighed, og

uden at der hæver sig mange Røster indenfor selve Regjeringspartiets Kredse, imod denne Ubillighed. Og naar det saa lykkes os her i Folkethinget blandt dem, der ellers ere vore Modstandere, at knytte en Del til os i denne Sag, saa have vi derved faaet en Hage i Ministeriet og det andet Thing, som er aldeles uundværlig for denne Sags Behandling og videre Gjennemførelse. Jeg kan ikke noksom fremhæve, at det er det, der først og sidst har været Aarsag til Udvalgets Stilling, og jeg vil bede ærede Medlemmer ved deres Afstemning meget nøie at afveie, om de ikke ved at stille sig saaledes, som de i og for sig maasse vilde være mest tilbøjelige til, udsætte denne Sag for Fare. Jeg vil bede ærede Medlemmer betænke, at Udvalget har havt ganske de samme Tendenser og Hensigter, som de have, og det haaber jeg heller ikke, at Noget vil benægte. Vi have søgt at naae saa langt, som vi kunne, vi ere naaede et godt Stykke hen ad Veien, og jeg beder ærede Medlemmer ikke tilintetgjøre Resultaterne af det Arbejde, som her er udført gjennem 3 Samlinger.

Brodenhøjs-Skæft: Saaledes som Paragrafen nu lyder og blev vedtaget ved 2den Behandling, er jeg med stor Tilfredsstillelse gaaet med til denne Paragraf, fordi jeg, som jeg sidst bemærkede, anser Bestemmelsen for human og billig og tillige ogsaa, naar Alt kommer til Alt, for at være i Kommunerne's Interesse. Men videre end dertil kan jeg ikke gaa og vil jeg ikke gaa, og jeg erklærer paa det Bestemteste, at jeg ikke kan gaa ind paa at stemme for Ændringsforslaget til § 1, at Ordene: „Saafrømt der ikke samtidigt maa ydes Bidrag til den Trængendes eller Familier's Underhold“, udgaa. Det vil jeg ikke stemme for. Det har været Udvalgets Hensigt hele Tiden, medens vi have behandlet denne Lov, at det kun er dem, der trænge til Sygehjælp, til Læge og til Apotheker, som denne Paragraf skal komme til Gode, og at de kun skulle have den, naar de trænge dertil, ikke af andre Grunde. Men naar de Individer, som komme og forlange Lægehjælp, i Forveien i længere eller kortere Tid have faaet Fattigunderstøttelse, eller naar det bliver nødvendigt for dem, der forlange denne Lægehjælp, tillige at maatte forlange Hjælp til Underhold, saa vil jo den Hensigt, som Udvalget har havt dermed, aldeles ikke naaes. De komme jo nemlig alligevel under Fattigvæsenet, og jeg anser det ikke for at være af nogen stor Betydning, naar de først ere under Fattigvæsenet, om Lægehjælpen skal betragtes som Fattigunderstøttelse eller ikke,